

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 kwietnia 2016r. skierowanym przeciwko A. S. powód (...) Wierzytelności N. Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 82 707,72zł. z odsetkami ustawowymi od wniesienia pozwu tytułem zwrotu kredytu (pozew k. 14 – 16).

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 września 2016r. pozwany zanegował zarówno ważność nabycia przez powoda wierzytelności o zwrot zaciągniętego przez pozwaną kredytu jak i wysokość mającego istnieć w związku z tym roszczenia, podniósł nadto zarzut przedawnienia roszczenia i z tych też względów wniósł o oddalenie powództwa w całości (odpowieź na pozew k. 47).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 marca 2011r. (...) Bank spółka akcyjna w W. udzieliła pozwanemu kredytu w kwocie 50 555,56zł. na okres 72 miesięcy. Kredyt powyższy oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej wynoszącej w dniu zawarcia umowy 15,50% (umowa k. 20 – 22).

W dniu 28 czerwca 2012r. bank wypowiedział powyższą umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia (wypowiedzenie k. 25). W dniu 24 października 2013r. bank wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny, któremu postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014r. nadano klauzulę wykonalności (bankowy tytuł egzekucyjny k. 26, postanowienie k. 27 - 28). Pismem z dnia 31 grudnia 2014r. powiadomiono pozwanego o cesji wierzytelności względem niego na powoda, która to cesja miała miejsce w dniu 19 grudnia 2014r. (pismo k. 31, umowa przelewu k. 37 - 41).

W dniu 13 kwietnia 2016r. powód sporządził wyciąg ze swoich ksiąg rachunkowych, w którym to wyciągu oświadczył, iż na pozwanej ciąży zobowiązanie w kwocie 50 884,22zł. z tytułu kapitału oraz 31 823,50zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek wynikające z umowy o numerze (...) (wyciąg k. 16).

Sąd zważył, co następuje:

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia pozwanego podzielić należało w całej rozciągłości stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007r. w sprawie IV CSK 356/06, wedle którego:

„Termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.”

Formułując powyższe stanowisko Sąd Najwyższy jeszcze we wcześniejszym wyroku z dnia 10 października 2003r. w sprawie II CK 113/02 wskazał, iż:

„W myśl art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Ustanowienie w przytoczonym przepisie terminu przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej stanowi odstępstwo od ogólnej zasady, zgodnie z którą termin przedawnienia wynosi lat dziesięć. Jednakże dla zastosowania tego wyjątku ustawa wprowadza wymaganie, aby określone roszczenie, które przysługuje podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, pozostawało "w związku z działalnością gospodarczą". Określenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej jest określeniem szerokim, co znalazło potwierdzenie w orzecznictwie sądowym (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1992 r., III CZP 64/92 - OSNC 1992, nr 12, poz. 225, wyrok z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01- OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i wyrok z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 24/02 - OSNC 2004, nr 10, poz. 157). Motywy i dążenie ustawodawcy do zapewnienia możliwie szybkiego realizowania przez profesjonalistów swych roszczeń zarówno przysługujących im wobec innych profesjonalistów, jaki i wobec nieprofesjonalistów zostały szeroko w doktrynie i judykaturze omówione. Nie trzeba także dowodzić, lecz należy wskazać, a to w związku z wywodami skargi kasacyjnej, że profesjonalista

jest z reguły lepiej zorientowany w regulacjach prawnych oraz dysponuje lepszymi możliwościami faktycznego korzystania z instrumentów przewidzianych dla ochrony swych praw. Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02 (OSP 2004, nr 11, poz. 141), powoływanego już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.”

Podzielając w pełni zasadność powyższego stanowiska stwierdzić należy, iż brak jest jednocześnie jakichkolwiek powodów, dla których roszczenie banku nie miałyby się przedawniać po upływie trzech lat od jego wymagalności, tak jak każdego innego przedsiębiorcy i to również w sytuacji, kiedy roszczenie to skierowane jest nie tylko – jak wskazano w przywołanym wyżej orzeczeniu – przeciwko osobie nieprowadzącej działalność gospodarczą, ale również przeciwko przedsiębiorcy. W każdej z tych dwóch sytuacji, a zatem zarówno wtedy, gdy roszczenie banku kierowane jest przeciwko konsumentowi jak i przedsiębiorcy zachodzi taki sam brak podstaw dla ochrony banku, który nie podejmuje przez znaczny okres czasu żadnych czynności zmierzających do zaspokojenia jego roszczenia. Niezależnie od tego zatem, czy kontrahentem banku była osoba prowadząca działalność gospodarczą, czy też taka, która wspomnianej działalności nie prowadziła, to bank jest profesjonalistą korzystającym z wyspecjalizowanej obsługi prawnej, ma więc wszelkie możliwości, aby w przewidzianych prawem terminach, ustanowionych dla wszystkich przedsiębiorców, zabezpieczyć realizację należnych mu roszczeń. Zaniechania skorzystania z nich koniecznym czyni poniesienie przezeń negatywnych konsekwencji na równi z wszystkimi innymi uczestnikami obrotu. Tym samym też przyjąć, iż argumenty na rzecz przyjęcia trzyletniego okresu przedawnienia roszczenia banku pozostają takie same w sytuacji, gdy dłużnik banku jest inny profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, czy też nie.

Dokonując oceny podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia mieć należało na uwadze, iż termin zapłaty ostatniej raty pożyczki wypadał na dzień 25 marca 2017r., trzyletni zatem bieg przedawnienia co do później wymagalnych rat kredytu zakończyłby swój bieg na długo po wniesieniu pozwu (harmonogram spłat k. 24). Za istotny zdaniem sądu uznać należy jednak fakt dokonania w dniu 28 czerwca 2012r. wypowiedzenia przez bank umowy kredytowej, wystosowanie bowiem do pozwanego takiego oświadczenia wiązało się z jednoczesnym postawieniem całości należności kredytowej w stan natychmiastowej wymagalności. Skutek taki wedle treści oświadczenia z dnia 28 czerwca 2012r. nastąpić miał po upływie 30 dniowego terminu wypowiedzenia rozpoczynającego swój bieg z dniem doręczenia pisma zawierającego wypowiedzenie. Strona powodowa nie przedłożyła dowodu doręczenia pozwanej odpisu powyższego pisma, zakładając przeto, iż nastąpiło to po upływie tygodnia od dnia nadania pisma, przyjąć należałoby, iż bieg okresu wypowiedzenia rozpoczął się w dniu 5 lipca 2012r., zakończył się zaś z dniem 4 sierpnia 2012r. Skoro pozew wniesiono w niniejszej sprawie w dniu 14 czerwca 2016r., to jako zasadny jawi się wniosek, iż czynność powyższa dokonana została z przekroczeniem trzyletniego terminu przedawnienia.

Jako okoliczność pozbawioną znaczenia ocenić należało powołany przez powoda fakt uzyskania przez jego poprzednika prawnego klauzuli wykonalności na wystawiony przez bankowy tytuł egzekucyjny, stosownie bowiem do wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016r. w sprawie III CZP 29/16 stanowiska:

„Nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).”

LEX nr 2067028, www.sn.pl, Biul.SN 2016/6/10, (...)

W przywołanej wyżej uchwale Sąd Najwyższy jednoznacznie opowiedział się za stanowiskiem, wedle którego niebędący bankiem nabywca wierzytelności nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną czynnościami egzekucyjnymi banku. Za stanowiskiem powyższym przemawia argument, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przedawnienie rozpoczyna bieg na nowo w takich granicach podmiotowych, jakie wynikają z bankowego tytułu wykonawczego. Nabywca wierzytelności, fundusz sekurytyzacyjny, nie będący bankiem musi w celu dochodzenia roszczenia uzyskać nowy tytuł wykonawczy w postępowaniu sądowym, a więc nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego i wnioskiem

o wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, w którym nie ma zastosowania art. 192 § 3 k.p.c. Tym samym też w przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Dzieje się tak dlatego, iż jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela. W konsekwencji przyjęć należy, iż nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wystąpienia o klauzulę przez wierzyciela - bank prowadzącego do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem.

Wobec tego, iż strona pozwana nie wskazała jednocześnie na wystąpienie jakichkolwiek zdarzeń mogących skutkować przerwaniem terminu przedawnienia wobec jakiegokolwiek innego podmiotu, aniżeli zbywający ją bank, dlatego też żądanie pozwu podlegało oddaleniu, jako przedawnione bez konieczności oceny pozostałych zarzutów co do istnienia i zakresu spornej wierzytelności. Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji

Z/ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda oraz pozwanemu.